

Szeretett testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A jeruzsálemi gyülekezet az első keresztyén gyülekezet volt, egyedülálló módon olyan gyülekezet, ahol az apostolok vezették a gyülekezetet. A teológiájuk a nem keresztyén zsidóktól való bizonyos mértékű kiszolgáltatottságuk miatt számos ószövetségi törvény szigorú megtartását is kötelezőnek tartotta a krisztusi bűntől való szabadítás teológiája mellett. Ezzel az irányzattal szemben a pogányok közötti misszió vezető alakjánál, Pál apostolnál, illetve az általa alapított gyülekezeteknél ezeknek a törvényeknek semmilyen jelentősége nem volt. Mindkét tábor szépen gyarapodott és élő hit tagokból álló közösség volt, de a feszültség a 2 irányzat között lassan elviselhetetlen lett, tisztázni kellett a problémákat. Így ült össze az első jeruzsálemi zsinat, amelyre Pál és munkatársai is elmentek. A gyűlésen a jeruzsálemiek tulajdonképpen elismerték a pogánymisszió szinte vallási törvények nélküli teológiáját, de néhány jelképes szabály betartását azért kérték a botránkozás kikerülése érdekében. Hogy a két tábor szét ne szakadjon, nem volt közös dogmatikai, hittani teljes egységre lehetőség. Csak az, hogy a dogmatikai alap egyezik és a szeretet köti össze a feleket. Végtelen szomorúsággal mondom, hogy a híres egyházszakadásoknál akár a keleti és a nyugati egyház között, akár a reformációnál nem találták elég egységnek Krisztust, hanem hozzátették, hogy csak az az elégséges alap, ha emellett egységes az úrvacsora liturgiája és értelmezése, vagy a keresztségtan, vagy a liturgiai nyelv, és így tovább. Micsoda szégyen ez! De térjünk vissza igénkhez, hogy ott még működött a közös hit - és szeretet alap.

Ebben a helyzetben kell értelmeznünk a mai igénket. A jeruzsálemi gyülekezet elszegényedett, és szükségük volt a pogánykeresztyének támogatására. Pál örömet vállalta ezt a feladatot. Talán mondanom sem kell, Pált a jeruzsálemiek egy része akkoriban gyanús teológiájú embernek tartotta, sőt akár szidta is, de ő vállalta a feladatot, hogy a gyülekezetet, mint anyagyülekezetet segíti. A macedónok példaadó gyűjtése után a korintusiakat is bátorította és egyenesen arra tett ígéretet, hogy benne lesz abban a különítményben, amelyik személyesen juttatja el az adományokat Jeruzsálembe.

Nagyon érdekes, hogy a motivációs beszédében, amit igénkben olvastunk nem arról szól, hogy milyen rossz szegénynek lenni, és ezért a szegény jeruzsálemieknek segítsünk. Manapság ez az egyik leggyakoribb motivációs beszéd a gyűjtéseknél, és bizony az ember zavarba jön, hogy tényleg olyan fontos arra gyűjteni, hogy a szegényebbek legalább egy csipszet, vagy kólát tudjanak maguknak venni?

Aztán Pál apostol nem is azt mondja, hogy ennek a gyűjtésnek nagy egyházpolitikai jelentősége van, hogy megőrizzük az egyház egységét. Pedig mondhatta volna, hiszen ez óriási tét. Csakhogy ezt ő nem alapnak, hanem járulékos elemnek tekintette csupán. (Római katolikusok máig mondják, hogy Luthernek még ha igaza is volt, nem lett volna szabad az egységet megbontania.)

Még csak nem is azt mondja Pál, hogy ha látnak majd engem a különítményben, akkor a jeruzsálemi huhogók végre abbahagyják majd a szidalmamat.

Hanem azt mondja: Mielőtt jót tennétek, először emlékezzetek csak az alapvető jótéteményre, amiből éltek ti is, amit ki kell ábrázolnotok a magatok életében. Ez pedig nem más, mint Jézus kegyelme, aki gazdag lévén szegénnyé lett értetek.

Testvéreim! A világ meggazdagodni vágyik. Tipikus történet a gazdag ifjú története, aki az örök élet lehetőségének megragadásánál Jézust látva és őt kérdezve arra gondolt, hogy még több szertartás, böjt, áldozat, ima a megoldás, de Jézus azt mondta: Oszd el a vagyonedat!

Egy másik tipikus történet: Jézus bement Zákeushoz, a kapzsi vámszedőhöz, ahol a lelkiülete ájtárta Zákeust, aki azt mondta: Elosztom mindenemet. Erre Jézus nem azt mondta, hogy ez túlzás, vagy, hogy közönséges kompenzálás a korábbi elrontott életre, hanem azt mondta: Ma lett üdvössége ennek a háznak.

A világ annyira a gazdagodást tartja az üdvösség útjának, hogy az elszegényedett gazdagok nagy része vagy öngyilkos lesz, vagy vigasztalhatatlanul boldogtalan. Mintha az élet addig érne valamit, amíg az ember gazdag.

Jézus viszont a szegénységből kitörni készülő világban szétszította a gazdagságát. Ezt a teológiát tökéletesen értették és alkalmazták a macedón gyülekezetek, akik maguk kérték, hogy ne hagyják ki őket a gyűjtésből!

Ha mi is eljutunk erre a felismerésre és cselekvésre, érdemes áttekintenünk, hogy mit és hogyan lehet ajándékozni, adományozni?

1. Személytelenül keveset. Ez az alamizsna, a könyöradomány. (Koldusnak adunk.)
2. Adakozunk, közös érdeklődéssel közös célért összeadjuk a pénzünket. (Számos egyházi céladakozás.)
3. Ajándékozunk, tehát személyes jellegű az ajándék. (Karácsony.)
4. Áldozatot hozunk, vagyis nem feleslegből adok, hanem magamat megrövidítem. (Egyszer egy böjti időszakban a nem evett hús felszabadult árát adta oda egy kisebb gyülekezeti közösségünk valakinek.)
5. Magamat adom. Ez nem feladás, hanem rendelkezésre bocsátás, testvérré válás. És nem is rázúdítás. (Például egy jó házasságban ez kiábrázolódik.)
6. Jézus az életét adta. A teljes életét. Egyedül másokért élt. Ez egyedülálló és ez megváltói szeretet.

Az első 5 pontban felsorolt dolgok párhuzamosan mind gyakorolhatók életünkben, az utolsó, jézusi pedig mindig szem előtt tartandó. Erről írt Pál apostol.

Megjegyzés. akik sokat adtak az emberiségnek, szinte mind szegény volt. Egy lelkésztől azt olvastam: a nagy gazdagság mellett ritkán lobog a szellem tüze. Azt hiszem, igaza van.

Persze Isten nem szegénységre hívott. A próféták csak abban az értelemben álltak a szegények oldalán, hogy ők kisemmizettek voltak, de nem úgy, mint erkölcsileg jók. (Ez máig élő téveszme.)

Érdekes, hogy az adománygyűjtés görög szava azt jelenti elsődlegesen, hogy kegyelem. Az adománygyűjtés ugyanis kegyelem. Mindkét félnek.

Legyen Pál apostol igei tanítása helyes eligazítás az előttünk álló időszakra, ami vélhetően sokkal nagyobb adománygyűjtésekről kell, hogy szóljon, mint az utóbbi évtizedeké. Ámen. Testvéreim! A hitünk nem kevesebb belátásra hív minket, mint életünk töredékességének, sőt bűnösségének, erőtlenségének Isten elé tárására. Ez merőben más, mint amit az egyházban szeretnénk, hiszen olyan élvezetes lenne, ha az egyház már dicsőséges lenne, már feltűnő módon a győztesek erős csapata lennénk. Isten azonban arra hív, hogy vállaljuk fel erőtlenségünket. Ne versenyezzünk egymás közt, hogy ki az erősebb, ki a hívőbb. Hanem egészsítsük ki egymást egymás hitével. És higgyünk abban az Istenben, aki az ilyen egyházban árasztja a maga erejét. Ámen.